

Návrh znaku a vlajky pro obec Hranice

(okres České Budějovice)

Při tvorbě návrhů komunálních symbolů (znaku a vlajky) vycházím z několika místních geografických, historických a především botanických reálií a zajímavostí, vyjádřených příslušnými heraldickými tinkturami a (stylizovanými) figurami.

Naše heraldika uznává šest tinktur, dva kovy (zlato a stříbro) a čtyři barvy (červenou, modrou, zelenou, černou), výjimečně i tzv. barvy přirozené (např. hnědou u kmene stromu či srsti některých zvířat, tělovou atd. apod.). Přitom platí základní pravidlo o střídavém (kontrastním) kladení kovů na barvy a barev na kovy (ve štítu znaku).

Zelená barva tak v návrhu znaku jednoznačně evokuje rozsáhlé okolní lesy, louky i mokřady a celkový přírodní ráz zdejší (venkovské) krajiny Novohradských hor.

Jak vyplývá z názvu, dnešní obec Hranice (tvořená částmi Hranice a Trpnouze) historicky ležela na obou stranách zemské hranice (Čech a Dolních Rakous, respektive Vitorazska).

Tuto hranici (dvou sousedních zemí i tří někdejších panství) symbolizují pomocí heraldické (tj. geometrické) figury tzv. stříbrno-černě cihlovaného břevna (čili vodorovného „pruhu“).

Stříbrná (tj. v běžné zobrazovací praxi bílá) „obdélníková“ pole připomínají hraniční kameny (kvádry) a černá pole pak rašelinové cihly (borky), zde těžené a zpracovávané.

Obecné (tj. všeobecně známé) figury dvou zlatých (tj. v běžné zobrazovací praxi žlutých) borových šišek odkazují na borovici blatku (rostoucí v okolních rozsáhlých rašeliníštích) a počet částí obce (Hranice a Trpnouze).

Obecná figura stříbrného (tj. v běžné zobrazovací praxi bílého) pětistého květu rojovníku zastupuje zdejší (u nás velice vzácně se vyskytující) vřesovištní květenu.

Blason (tj. heraldický, terminologicky přesný, odborný slovní popis) znaku může proto znít následujícím způsobem:

V zeleném štítě stříbrno-černě dělené a dvakrát polcené (cihlované) břevno provázené nahoře dvěma zlatými vztyčenými borovými šiškami a dole stříbrným pětistým květem (rojovníku) se zeleným středem.

U takto výrazného znaku je logické, že i návrh (na stožár vztyčované) vlajky nebo praporu (pevně spojovaného s žerdí) opakuje výše popsané tinktury a figury jejich vexilologickým převedením (tzv. „rozpuštěním“) do listu vlajky (praporu) o stranovém poměru šířky k délce 2:3 (dle státní vlajky České republiky). V případě vlajky (praporu) se ale nikdy nemluví o stříbrné a zlaté tinktuře kovu (jako na hmotově pevném štítě), ale bílé a žluté barvě (vlající) tkaniny.